

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Anna Carreras Aubets

Betelgeuse

Si fossis una estrella supergegant series Betelgeuse, de la constel·lació d'Orió, però a diferència d'ella, no estaries condemnat a mort. Ella és una de les estrelles més brillants que es poden veure des de la Terra, i està a punt de convertir-se en supernova. O sigui: que pot explotar aviat. Mentre ella explota, tu em faràs explotar a mi. Però en el millor dels sentits: en vertical dins un videoclip accelerat o en horitzontal assaborint la calma silent i criticant unes mantes que et semblen excessives. En el cel nocturn, Betelgeuse es detecta fàcilment pel seu color vermell. Quan vens pel pont t'endevino —malgrat la miopia— pel caminar, la llum i el jersei blau que et vaig regalar quan ja em miraves amb ulls de foc. El moviment de Betelgeuse és complex, com la teva motricitat, que no para. No pares, i això és bo, perquè vol dir que ets viu com una lluernia. Tu també viatges de manera supersònica pel medi estel·lar i, com diuen els Wardaman del nord d' Austràlia per referir-se a l'estrella vermella, per mi també ets el "mussol dels ulls parpel·lejants". Mentre t'escric escolto la cançó *Black and Blue Bird*, de Dave Matthews Band, que fa referència a la teva Betelgeuse, una estrella que va desaparèixer i després va tornar a aparèixer. Com tu, després de més d'un lustre amagada (o amagada... el que fa una sola lletra!) dins un núvol de pols, es va enfosquir per tornar a brillar amb força renovada. I això és trist, perquè tant tu com ella teniu un volum nou-centes vegades superior al Sol i ningú us ha d'esclafar mai. Ja m'entens: no t'estic dient gras a tu, que ets fet d'aire i de boca, de mans i de rialla neta. T'estic sobredimensionant, que és el que es fa quan s'està enamorat. Diuen.

EDITORIAL

Un pas de gegant per al cinema català

Històric. Aquest és l'adjectiu que s'ha utilitzat més per definir el triomf de la cineasta catalana Carla Simón en el 72è Festival Internacional de Cinema de Berlín, la prestigiosa Berlinale, amb la seva segona pel·lícula, 'Alcarràs'. El seu Os d'Or és històric perquè és el primer gran reconeixement que rep una pel·lícula rodada en català —més concretament, com subratlla la directora, en el dialecte del Segrià, on es va filmar amb actors no professionals de la terra— no només a Berlín, sinó a qualsevol dels grans festivals internacionals de cinema, on sí que hi ha notables precedents de guardons a cinematografies allunyades en tots els sentits de Hollywood: tres pel·lícules iranianes i tres de romaneses han guanyat la Berlina-

le des del 2011. En canvi, és més difícil que hi accedeixin films de nacions sense estat, amb menys recursos per internacionalitzar la seva cultura i la seva llengua. I ara, fulminant tòpics, Simón ha aconseguit guanyar la Berlinale tot just amb la seva segona pel·lícula, després d'haver rebut al mateix festival el premi a la millor 'opera prima' per 'Estiu 1993' (2017).

Carla Simón és una dona i és jove (35 anys), però el més important és que el seu cas no és aïllat, sinó que forma part d'un canvi general de perspectiva. Quatre dones nascudes als anys vuitanta han guanyat les últimes edicions de grans festivals: les franceses Julia Ducournau (Canes) i Audrey Diwan (Venècia) i la romanesa Alina

Grigore (Sant Sebastià). A més, 'Alcarràs' posa sobre la taula qüestions molt actuals: la crisi de l'agricultura tradicional i l'expansió de les energies renovables sense tenir gaire en compte l'equilibri territorial. Parlant d'actualitat, l'èxit d'"Alcarràs" evidencia, per contrast, la situació més aviat negativa del cinema català rodat en la llengua pròpia: dels 12 films estrenats el 2015 s'ha passat a només 6, pels problemes de finançament —no han ajudat gens les dificultats pressupostàries de TV3, habitual coproductor—, que podrien resoldre en part els recents canvis legislatius sobre el sistema de subvencions a l'audiovisual. El triomf de Simón hauria de ser un incentiu per obrir una nova era en el cinema català.

La foto

Moda respectuosa. Diversos activistes van protestar ahir al Millennium Bridge contra l'ús de plomes i pigments d'animals en la moda, aprofitant la setmana 'fashion' de Londres ■ EFE

La frase del dia

Albert Rivera

ADVOCAT DEL BUFET MARTÍNEZ-ECHEVARRÍA I EXLÍDER DE CS

“Veig que no està de moda dimitir per mals resultats com vaig fer jo”

Keep calm

Aquesta setmana s'ha presentat un llibre important, necessari i únic: *Dona de teatre*, la biografia que Núria Martí Constans ha fet de Cristina Cervià, que va morir el març del 2019. Un encàrrec de la Fundació Valvi que és important perquè va més enllà de l'evocació íntima i personal i s'endinsa en l'escenari del teatre que s'ha fet a Catalunya els últims quaranta anys (aviat és dit), des de la cultura popular a la radical recerca artística; que és necessari perquè representa el reconeixement explícit, contundent, documentat i molt seriós d'una figura singular com la de "la Cervi", disposada tant a participar en muntatges de

Una polièdrica dona de teatre

Josep M. Fonalleras

primer nivell com en modestes i digníssimes lectures, atenta al seu temps, amb una personalitat poderosa i un anhel multidisciplinari; i que és únic perquè no conec cap volum que contingui tanta informació sobre una actriu i directora dels nostres dies. Núria Martí l'ha entomat amb un rigor exemplar. Ha parlat amb una seixantena de persones que van conèixer i tractar la Cristina i ha pogut concretar, amb fitxes detallades, més de cent cinquanta estrenes, intervencions, rodatges i muntatges. Ha sabut formar un poliedre de veus que s'ajunten i es complementen amb sentit per construir una història, un relat que és

emocionant (en comprovar l'enteresa i la vocació indestructible d'una dona de teatre) i que alhora és enciclopèdic i informatiu i emotiu. El pintor i amic Ignasi Esteve va dibuixar dues grans peces amb el perfil de la Cristina i el mar. En va fer trossos petits, parts d'un puzzle, que van servir com a recordatori el dia del funeral. Si es poguessin reunir de nou, confegirien el seu retrat. Tots els que l'estimaven i l'admiraven en tenien un fragment, cadascú el seu. Així va ser també la presentació de *Dona de teatre*. *Cristina Cervià, d'El Pastorets a Temporada Alta*. En l'evocació, vam refer la Cervi, vam confluïr en ella.